

over voetbalzaken en wedstrijden. Echter, het veld bleek een sterkere magneet, hij werd trainer.

Hij kende de voetbalwereld, nationaal en internationaal. Had alle kennis en wijsheid. Potentie genoeg om te slagen in zijn weg naar de top als trainer. Maar was hij voor anderen hard genoeg. Zou zijn beschaving en zekere mate van bescheidenheid hem niet parten spelen? Was dat al niet het geval bij zijn eerste club als trainer, Katwijk? Beter was hij op zijn plaats als assistent of jeugdtrainer op hoog niveau. Zoals bij Ajax en Willem II. Hij deed het als hoofdtrainer bij Willem II, FC Den Bosch en Excelsior zeker niet onaardig, maar was hij niet te aardig om werkelijk het verschil ten gunste van die clubs te maken? In zekere mate bezit Alfons Groenendijk een professionele hardheid, maar meedogenloos was hij zelden of nooit. Het is jammer dat die ene de mens zo sierende eigenschap, iemand met zoveel kwaliteiten en potentie parten lijkt te spelen en hem belet om duurzaam in de top als trainer werkzaam te zijn.

Ontdekking uit de achtertuin

ROMEO ZONDERVAN

Jan Lobel zat op het balkon met uitzicht op de gemeenschappelijke achtertuin. Daar waren (en zijn) er veel van in Den Haag Zuidwest. Lobel, destijds jeugdleider bij ADO, zag er jongetjes voetballen. Een Surinaams jochie viel hem op, stak voetballend figuurlijk met kop en schouders boven de rest uit. Lobel bedacht zich geen moment, ging naar beneden en vroeg aan dat Surinaamse jochie of hij al op een club zat. “Postalia, meneer,” antwoordde hij beleefd. Jan adviseerde hem maar snel lid te worden van ADO. Aldus geschiedde.

In het Zuiderpark bleek hij direct uitstekend mee te kunnen. Ook daar onderscheidde hij zich, vooral door zijn inzicht. Hij bleek

16 mei 1976, Romeo Zondervan verkozen tot Beste Speler van ADO's Internationaal Jeugdtoernooi

een sterke bal-afpakker te zijn met een snelle en technisch goede voortzetting. Met andere woorden: elke aanval van de tegenpartij eindigde bij hem en daaruit voortvloeiend stond hij aan de basis van een perspectiefrijke tegenaanval. Zo zag ik hem excelleren tijdens een wedstrijd tussen de jeugdploegen van ADO en Anderlecht op het terrein van DSO in het Zoetermeerse Van Tuyl Sportpark. Het was een ontmoeting in het kader van het Internationaal Jeugdtoernooi van Ajax, waarvan de voorronden op diverse plaatsen in de Randstad werden gespeeld. Trainer Rinus Loof was coach van het team. Hij haalde de inmiddels met afro kapsel getooide Romeo Zondervan prompt naar zijn tweede elftal. Daar moest Romeo aanvankelijk een beetje wennen aan de grotere fysieke weerstand, maar dat duurde slechts enkele maanden. Toenmalig voorzitter Herman Choufoer sprak tijdens één van de zaterdagse duels van het tweede elftal wijzend op Romeo Zondervan: “Daar loopt een toekomstig international.”

Liep Choufoer niet een beetje hard van stapel? Romeo Zondervan had nog niet eens gedebuterd in het eerste elftal. In 1976 deed hij met

FC Den Haag/ADO mee aan de laatste editie van het Internationaal Jeugdtoernooi, dat door de profafdeling werd georganiseerd. Amateurclub ADO nam immers het stokje in de jaren daarna over. Romeo Zondervan werd uitgeroepen tot beste speler. Zijn debuut in het eerste elftal volgde een half jaar later, begin 1977. Twee jaar daarna stond FC Twente bij hem op de stoep en verhuisde hij naar de Enschedese club, waar op dat moment ook Aad Kila naar toe ging. In Twente trof hij tevens voormalig ADO'er Martin Jol, die overkwam van Bayern München. Ook bij FC Twente gedijde Romeo Zondervan goed, ontdeed zich definitief van zijn juniorachtige uitstraling en kreeg gaandeweg de houding van een volwassen voetbalprof. En ja, op 22 februari 1979 debuteerde Romeo Zondervan in het door Rob Baan gecoachte Oranje, dat in het besneeuwde Groningse Oosterparkstadion een EK-kwalificatiewedstrijd tegen Cyprus speelde en won met 3-0. Het zou zijn enige interland zijn...

Hoe dat kon? Misschien wel, omdat Romeo uit het zicht van de radar raakte door zijn transfer naar West Bromwich Albion in 1982. Trouwens, ook daar trof hij Martin Jol als teamgenoot. Vandaar ging Romeo in 1984 naar de club waar hij echt zijn draai vond en het meest werd gewaardeerd: Ipswich Town. Liefst 274 wedstrijden zou hij spelen in het korenblauwe shirt van The Tractor Boys. In 1992 wilde hij zijn loopbaan afsluiten bij FC Den Haag. Het kwam er niet van, NAC werd zijn laatste club als voetbalprof. Daar hielp hij mee aan de promotie naar de Eredivisie. Geplaagd door blessureleed zette hij mede daardoor in 1995 een punt achter profloopbaan. Het in een achtertuin ontdekte talent werd jeugdtrainer bij FC Twente. Hij had ook alle tijd voor zijn hobby: het opknappen van oude auto's. Uiteindelijk werd hij spelersbegeleider bij Fair Deal Sportsmanagement. Zo begeleidde hij bij FC Twente opgegroeide en tot bloei gekomen spelers als Collin John en Simon Cziommer. Daarnaast is hij scout voor Ipswich Town. Waartoe een ontdekking in een Haagse achtertuin ('s avonds een partijtje voetballen, de ouders langs de lijn) niet allemaal kan leiden...

Pleegvader en pleegbroer van Cruijff

WIM DOORSCHODT SR. EN JR.

Inkwartieren gold voor de organisatie van het Internationaal Jeugdtoernooi van ADO elk jaar tot het begin van de jaren zeventig als een hele klus. Ook een dankbare. Rond de jaarwisseling was het deelnemersveld bekend. Dan begon de inventarisatie wie bij wie kon worden ondergebracht. Duitse en Engelse deelnemers onderbrengen was geen probleem. Joegoslaven, Polen en spelers uit landen waar geen wereldtaal werd gesproken vereisten een specifieke speurtocht naar communicatieve mogelijkheden. Spelers in gastgezinnen, zij leidden tot veel verhalen met vaak mooie herinneringen.

22 juli 1967, Johan Cruijff opent de sigarenzaak van 'pleegbroer' Wim Doorschodt jr; naast Wim staan Johans 'pleegouders' mevrouw Doorschodt en Wim Doorschodt sr. (met bril)

Met zijn broer Henny, de vader van Estelle, logeerde Johan Cruijff in de Schilderswijk bij het gezin van de in de jaren vijftig en zestig beroemde verkoper van 'De Sportgids' Wim Doorschodt. Daar hadden de gebroeders Cruijff het enorm naar hun zin. Johan wilde, toen hij voor de tweede keer meedeed aan het Internationaal Jeugdtoernooi, per se weer worden ondergebracht bij de familie Doorschodt. In 1964 won Ajax het toernooi door een zege op Dynamo Zagreb. Johan Cruijff bepaalde de eindstand op 3-0. Enkele maanden later op 15 november 1964 uit tegen GVAV, de voorloper van FC Groningen, debuteerde hij in Ajax 1. De status van speler van het eerste elftal belette hem niet om in 1965 met de jeugd van Ajax weer mee te doen aan het toernooi in het Zuiderpark. De bekerhouder won niet, maar Johan Cruijff werd wel uitgeroepen tot beste speler van het toernooi. In het boek 'Mijn Johan Cruijff', dat in 2007 rond zijn zestigste verjaardag verscheen, laat Cruijff over zijn jeugd jaren weten die mooie toernooien van Blauw-Wit, Feijenoord en ADO 'de hoogtepunten van het jaar' te hebben gevonden.

Waaruit Cruijffs dankbaarheid bestond voor de gastvrijheid in het gezin-Doorschodt? Toen Wim Doorschodt jr. een jaar later een sigarenzaak begon op de hoek van de Hobbemastraat en de Brueghelstraat, kwam de inmiddels tot nationale topper en international uitgegroeide Cruijff deze gratis en voor niets openen... Het spreekt vanzelf, dat de Schilderswijk voor die gebeurtenis was uitgelopen. De band tussen de familie Doorschodt en 'Joopie', zoals Johan Cruijff destijds werd genoemd, was hecht. Zo hecht dat Wim Doorschodt en zijn vrouw werden uitgenodigd om het huwelijk van Johan Cruijff met Danny Coster bij te wonen. Nou, dat was je noemt een Grote Eer!

Het beroemdste was Wim Doorschodt sr. als de man van de Sportgids. Het programmablade uit de jaren vijftig en zestig werd verkocht voor de thuiswedstrijden van ADO en SHS. 'Dûh Spôggis met dûh opstellingûh van dûh bêdûh ellûftallûh. En... dûh laastûh wèzûggingûh'. De bladen gingen gretig van de hand. Wim Schild sr. exploiteerde het blad, deed ook het journalistieke werk en soms waren er exclusieve interviews van ir. Ad van Emmenes, de beroemde scheikundig ingenieur van wie iedereen dacht dat hij voetbalingenieur was of voetbalprofessor.

Doorschodt jr. was natuurlijk beroemd om zijn sigarenzaak in de Schilderswijk. Eerst in de door Johan Cruijff geopende winkel op de hoek van de Hobbemastraat en de Brueghelstraat. Later verhuisde de zaak vanwege de ingrijpende stadsvernieuwing naar het Paletplein. Wim jr. was ook bekend als speler van ADO, niet in de hoogste elftallen maar daar vlak onder. In de jeugd speelde hij dat het een lieve lust was. Eigenlijk op een manier zoals hij zich ook buiten het veld liet kennen: rustig, beschaafd, bescheiden, voor iedereen een goed woordje. Een sociaal, zachtaardig type. Zeer geschikt voor het omgaan met klanten. Toen hij zijn zaak begon, was het met zijn actieve voetballoopbaan snel gedaan. Hij heeft zich nadien nog wel ingespannen als coach van het furore makende zaalvoetbalteam van FV Snoekie. In 2015, na 48 jaar, vond hij het welletjes. Tijd om van zijn oude dag te gaan genieten. Dat werd hem niet lang gegund. Wim tobde al met zijn gezondheid, die alsmaar verder achteruit ging. Enkele oplevingen daargelaten. Zoals bij het huwelijk van zijn zoon Menno, een van de mannen van het puur Haagse succesevenement 'Jazz in de Gracht'. Op 27 juli 2016 overleed Wim aan longkanker op 67-jarige leeftijd. Ruim vier maanden nadat Johan Cruijff, zijn tijdelijke pleegbroer, was heengegaan.

Voorbeeld van vakkundig doorstromingsbeleid

RICK HOOGENDORP

Rick Hoogendorp was in zijn jeugdjaren een talent van de buiten-categorie. Althans voor ADO-begrippen. Technisch redelijk onderlegd, redelijk anticipatievermogen en zeer snel, zowel accelererend als op topsnelheid. En het belangrijkste: hij had een neusje voor doelpunten.

Rick, 7de van links staand, als leider van ADO C1, winnaar van de C1 Cup; trainer/coach was Martin Jol (staand rechts)

In de landelijke jeugd van ADO stak de van VCS gekomen vleugelspits boven de rest uit. In zijn tweede seizoen bij ADO scoorde hij in de voorbereiding aan de lopende band. Sterker nog, hij verzorgde vrijwel de gehele doelpuntenproductie. Martin Jol, toen hoofdtrainer bij ADO (amateurs) overwoog hem over te hevelen naar zijn selectie. Dat gebeurde in nauw overleg met jeugdtrainer Wim van Laar. Want Ricky laten doorstromen betekende een heuse aderlating voor het jeugdteam, dat voor het eerst in de landelijke eerste divisie zou uitkomen. De conclusie van het trainersberaad, waarbij ook Martins broer Cock was betrokken, luidde: zonder Rick zou de jeugd het net kunnen redden dat seizoen. En laat dat team zich op de laatste competitiedag redden! De toen pas zeventienjarige Rick Hoogendorp vond op zijn beurt weldra zijn draai in het hoogste amateurteam, dat de top van het zondagvoetbal bijna zou bereiken. Martin Jol vond Rick met zijn kwaliteiten een

bijzondere speler. In analyses van de toekomstige tegenstander wilde hij altijd weten wie de minst snelste vleugelverdediger was. Want tegen hem posteerde Martin Jol Hoogendorp, de vleugelflitser met scorend vermogen. Een lichtend voorbeeld van vakkundig doorstromingsbeleid in het belang van zowel de speler als de club. Het werd een zodanig succesverhaal, dat Rick Hoogendorp ook snel zou overstappen naar het Stadion, ADO (FC) Den Haag dus. En ook daar manifesteerde Rick zich direct op de voorgrond.

Sterker, hij ontwikkelde zich nog verder, viel vooral op met zijn productie in de nacompetitie die door een tekort van één (doel) punt geen terugkeer naar de eredivisie opleverde. FC Den Haag was toen net door onder anderen John van Ringelstein gered van de financiële ondergang. Als gevolg daarvan verkeerde de club in een ingrijpende saneringsperiode en verkocht een aantal spelers, dat zich via de nacompetitie in de etalage had gespeeld en daardoor gewild was bij diverse Eredivisieclubs. Zoals Rick Hoogendorp, die naar MVV verhuisde. Na zijn verblijf in Maastricht voegde Rick Hoogendorp nog tal van interessante hoofdstukken toe aan zijn loopbaan als voetbalprof. Hij manifesteerde zich bij Dordrecht'90, groeide uit tot topscorer aller tijden bij RKC Waalwijk, maakte leuke uitstapjes naar de Spaanse Primera Division (Celta de Vigo) en de Duitse Bundesliga (VfL Wolfsburg) om vervolgens terug te keren naar ADO Den Haag, waar hij ondanks veel blessureleed toch zijn goaltjes meepikte. Bij Scheveningen sloot hij zijn actieve voetballoopbaan af om vervolgens te gaan werken voor de commerciële afdeling van ADO Den Haag. Daarnaast werd hij spitsentrainer en trainde hij de jeugd op De Aftap.

Hoewel hij zich een echte Hagenees voelt, zag Rick Hoogendorp het levenslicht in Blerick. De oorzaak hiervan is gelegen in het feit, dat zijn vader Dick prof was van FC VVV, toen de eerste club van Rob Baan als hoofdtrainer. Baan, die daarvoor jarenlang Hoofd Opleiding van ADO was, had pa Hoogendorp weggeplukt van VUC.

Scoren, scoren en nog eens scoren

HENK VAN LEEUWEN

In de voorbereiding van het seizoen 1974-1975 kampte FC Den Haag met een schromelijk gebrek aan scorend vermogen. De pas aangetreden trainer Vujadin Boskov wist zich geen raad, nadat zijn ploeg op 18 augustus 1974 in het Zuiderpark het oefenduel tegen VfL Bochum in het Zuiderpark afsloot met een bloedeloze 0-0. "Ein Spitze, ein Torjäger," smeekte hij bij manager Eddy Hartmann. Voorzitter Herman Choufoer had op de tribune niet alleen zitten puffen van de hitte, maar ook van het machteloze offensieve geploeter van zijn club.

Een week later kwam Henk van Leeuwen op proef. Opgeleid bij Feyenoord, waar hij af en toe met het eerste mocht meedoen, een keer zelfs voor de Europa Cup I tegen Olympiakos Nicosia. Een kwartiertje als invaller voor Coen Moulijn. In het tweede en in de jeugd van de Rotterdamse club had Van Leeuwen furore gemaakt als spits, een veelscorende spits. De perspectieven om op korte termijn door te breken in het eerste waren niet groot, waardoor hij het een divisie lager ging proberen bij Roda JC. Een succesvolle stap, want in Limburg scoorde hij zeventien keer en had een groot aandeel in de promotie naar de Eredivisie. Hij maakte er ook een groot drama mee. Trainer Jacques Koole, pas 34 jaar, overleed na een training op weg naar de kleedkamer in de armen van onder anderen Henk van Leeuwen. Na een jaar Eredivisie met Roda JC, waar hij in 21 duels viermaal scoorde, toonde pas in augustus FC Den Haag belangstelling voor hem.

Op 25 augustus 1974 speelde Henk van Leeuwen op proef bij FC Den Haag tegen FC Köln en baarde opzien. Hij scoorde tweemaal tegen de West-Duitse international/doelman Tony Schumacher en was vooral gevaarlijk dankzij voorzetten van Tschou-la Ling. Het sprak voor zich dat FC Den Haag, een uur na de met 5-1 gewonnen oefenpartij, Van Leeuwen vastlegde. De aan de bal sterk zijnde spits

*22 februari 1976, FC Den Haag-Roda JC (2-0), Henk van Leeuwen
achtervolgd door Roda's aanvoerder Dick Advocaat*